

ПРИКАЗКА

Мома мала
Гергефъ шила
Съ тънка свила
И заспала
Въвъ градинка
До латинка.

А надъ нея
Слънце грѣе,
Бѣлъ трандафилъ
Листи прѣска,
Сякашъ кичи
Съ бѣло малкото
Момиче.

Вишъ вишила,
До небето
Се извила
Трепетлика,
Вѣтръ тихъ ѝ
Вейки свива,
Славей птиче
Да люлѣе;
Славей птиче
Чурулика,
Пѣсень пѣе

И се на момиче
Смѣе:

Вѣтре, братко,
Вѣй, появвай
И коситъ ѝ
Развявай!
Черни очи
Разбуди ги,
Тънки мигли
Разтвори ги!
Че гергефа
Ще прорастане,
Ново цвѣте
Ще израстне —
Ситна дребна метлица
И овчарска торбица
Клюмнаха отъ смѣхъ
Цвѣтята
И орачи,
И копачи,
И овчари
По ливади.
Низъ кошари
Писна нѣкой
Съ цевъ—цафара